

sindig Fremgangsmaade at sige til dem, der bestrider vore Rettigheder: Vi er fuldkommen sikre paa, at vi har Ret, og derfor vil vi ikke give Afkald paa vor Ret, men vi vil tage en retslig Afgørelse.

Jeg forstaaer ikke, hvorledes det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kan sige: Naar man er sikker paa sin Ret, søger man ikke retslig Afgørelse overfor den, der bestrider ens Ret. Han synes at være af den Mening, at der næsten var noget æreløst ved at hævde sin Ret ved Domstolene, naar man var sikker paa, at man havde den. Det er da rimeligst, at man giver efter, naar man er i Tvivl om, hvorvidt man har en Ret, og saa hellere kommer til en anden Afgørelse end den retslige; og det er kun naturligt, at man, naar nogen bestrider en Ret, man er fuldkommen sikker paa man har, og som man kan bevise man har, gaar til Domstolene og faar anerkendt, at man baade har den Ret og kan bevise, at man har den. Deri kan jeg ikke indse, at der skulde være noget som helst forringende for os.

Jeg tror, at vi bedst bevarer et venskabeligt og helst et virkelig broderligt Forhold til Norge, naar vi gaar frem ad den Vej. Følgerne af Forkastelse af Overenskomsten her kan, som sagt, ikke med Rette føre til nogen Bitterhed i Norge, naar vi gør Nordmændene de Indrømmelser, som tilkommer dem, og saaledes fra vor Side optræder paa en fuldkommen retsindig Maade og dernæst i Stedet for denne uklare Overenskomst faar en klar retlig Afgørelse. Sagen er nemlig den, at denne Overenskomst er saa uklar, at fra det Øjeblik, den er vedtaget, kan vi vente os, at der idelig kommer Stridigheder, hvor Nordmændene, med nogen Ret maaske i Henhold til denne Overenskomst kan sige, at vi forbyder dem eller forsøger at hindre dem i at udøve Rettigheder, som tilkommer dem i Henhold til Overenskomsten. Jeg tror derfor, at Overenskomstens Vedtagelse snarere vil virke til at fordærve Forholdet mellem Norge og Danmark end til at forbedre det, og ogsaa af den Grund maa jeg fraraade den.

Dernæst kommer det tredie Forhold: Det er Eskimoernes Velfærd. Nu er Forholdet det, at skønt Nordmændene ikke har været inde ved Frederik den Sjettes Land, i hvert Fald aldrig har opholdt sig der, har de alene ved den Jagt, de har kunnet drive udenfor Storisen paa det internationale Jagtomraade ude paa Havet, i de senere Aar kunnet nedskyde Masser af Sæler. Der lyder stadig stærkere Klager fra det sydlige og sydvestlige Grønland over, at

Eskimoerne ikke mere kan skaffe sig det Sælskind, som er saa uhyre nødvendigt for dem til deres Paaklædning, deres Telte, deres Kajaker og Konebaade. Og det er bevisligt, at der er Plads i Sydvestgrønland, hvor man før havde mange Konebaade, men hvor man nu saa godt som ingen har, hvor man før havde et meget stort Antal Kajaker, og hvor det nu er gaaet ned til et ubetydeligt Antal. Rigsdagsdelegationen saa i det sydvestlige Grønland det sørgelige Syn: grønlandske Kvinder i danske Skorter. Det var meget beklageligt at se, men de maatte gaa dermed, da de ikke kunde faa Skind til deres ikke alene skønne, men overfor det derværende Klima særdeles heldige og gode eskimoiske Dragt.

Hvis vi nu ved denne Overenskomst giver Nordmændene Ret til at sætte sig fast i Frederik den Sjettes Land mellem Angmagssalik og Lindenovs Fjord i den sydøstlige Del af den grønlandske Kyst, vil de kunne drive deres Jagt i et ganske andet Omfang: Det er rigtigt nok, at det kun er paa en bestemt Aarstid, at man kan gaa derind med Skib; men naar de er kommet ind med Skib, saa kan de bygge Huse, til hvilke de har Materialer med, ilandsætte Jægere med Ammunition og Levnedsmidler, der kan skyde væk, naar Jagttiden kommer, og i deres Pakhuse opbevare Spæk og Skind o. s. v., hele Jagtens Udbytte, indtil der næste Aar bliver Lejlighed for Skib til at komme derind og hente det hjem. Det vil altsaa sige, at de vil kunne drive en ganske anderledes intensiv Jagt langs hele Frederik den Sjettes Land, end de nu kan gøre det udenfor Storisen. Det vil sandsynligvis medføre stor Forarmelse i det allerede nu fattige Distrikt, der ligger i det sydøstlige Grønland. Det kan være, at der kan blomstre andre Næringsveje op som Fiskeri og Faareavl; men Forholdet er, at denne Befolkning skal have Sælskind og Spæk for nogenlunde at kunne leve. Og giver man nu Nordmændene Ret til at sætte sig fast i Frederik den Sjettes Land, er det desværre sandsynligst, at største Delen af Beboerne i Julianehaabs Distrikt ikke kan faa det nødvendige Spæk og Sælskind. Det vil da være vort Ansvar, at den i Forvejen fattige Befolkning, der arbejder under strenge Vilkaar, faar sine Vilkaar yderligere forværret.

Af disse Grunde altsaa, fordi jeg mener, at Overenskomsten beskadiger den danske Suverænetet, at den vil skade vort fredelige og venskabelige Forhold til Norge og endelig vil skade Eskimoernes Livsvilkaar, maa jeg være imod denne Overenskomst. Jeg haaber,